afgifter end andre alkoholholdige varer udvundet af landbrugsvarer, f. eks. varer, der fremstilles af vin og druekvas, udgør en tilsidesættelse af medlemsstatens forpligtelser i henhold til Traktatens artikel 95, idet de afgiftsmæssige forskelle påvirker markedet for de pågældende varer ved at begrænse forbruget af indførte varer.

RETSMØDERAPPORT
i sag 323/87 *

I — Faktiske omstændigheder og skriftveksling

1. Før udstedelsen af lovdekret nr. 232 af 15. juni 1984, som nærværende sag vedrører, foreskrev den italienske beskatningsordning for ethylalkohol (eller »spiritus«) to forskellige afgifter, dels en produktionsafgift, dels en såkaldt »statsafgift«. Alle former for spiritus var ensartet belagt med produktionsafgift. Derimod var kun spiritus, der ikke var fremstillet ved destillation af druevin eller druekvas, pålagt statsafgift. Endvidere var der fastsat nedsatte afgifter på spirits udvundet af melasse, sukkerrør, sorgho og frugt.

I dom af 15. juli 1982 (Cogis/Amministrazione delle finanze dello Stato, sag 216/81, Sml. s. 2701) kendte Domstolen for ret, at artikel 95 er til hinder for en afgiftsordning, der beskatter whisky og anden spiritus forskelligt.

Med hensyn til den italienske momsordning statuerede Domstolen i dom af 15. marts 1983 (Kommissionen/Italien, sag 319/82, Sml. s. 601), at Den Italienske Republik havde undladt at opfylde sine forpligtelser efter EØF-Traktatens artikel 95 ved for spiritus at anvende et differentieret afgiftssystem for spiritus på grundlag af oprindelsesbetegnelse eller herkomstbenævnelse.

2. Da den italienske regering således på ny skulle gennemgå spiritusbeskatningen med henblik på at sikre, at denne var i overensstemmelse med den nævnte fortolkning af artikel 95, fandt den det mest hensigtsmæssigt helt at afskaffe statsafgiften og i stedet forhøje såvel produktionsafgiften som tillægsafgiften ved import fra 190 000 LIT til 350 000 LIT pr. hl ren alkohol (artikel 3, stk. 1, i lovdekret af 15. januar 1984). Lovdekretet, der blev udstedt i overensstemmelse hermed, blev dog ændret ved dets vedtagelse som lov. Lov nr. 408 af 28. juli 1984 ændrede nemlig tallet 350 000 LIT til

* Processprog: italiensk.

420 000 LIT og tilføjede følgende stk. 1 a til artikel 3:

»Uanset bestemmelserne i stk. 1 er afgiften i forbindelse med produktion af alkohol ved destillation af vin og af druekvas, samt af kartofler, frugt, sorgho, figner, johannesbrød og korn, fastsat til 340 000 LIT pr. hl ren alkohol indtil 31. december 1988. Tilsvarende gælder for tillægsafgiften ved import«.

Ved artikel 4 i lovdekret nr. 9 af 15. januar 1988 blev produktionsafgiften og importtillægsafgiften forhøjet fra 420 000 LIT til 546 000 LIT pr. hl ren alkohol og den nedsatte afgift blev hævet fra 340 000 til 442 000 LIT. Dette lovdekret er ikke blevet vedtaget som lov, men artikel 8, stk. 19 og stk. 20, i lov nr. 67 af 11. marts 1988 har med virkning fra den 16. januar 1988 opretholdt den almindelige afgift på 546 000 LIT og den nedsatte afgift på 442 000 LIT for alkohol fremstillet ved destillation af vin og af druekvas, samt af kartofler, frugt, sorgho, figner, johannesbrød og korn. Endvidere blev det fastsat, at den nedsatte afgift finder anvendelse indtil 31. december 1992.

3. Ved skrivelse af 3. april 1986 henledte Kommissionen de italienske myndigheders opmærksomhed på, at alkohol udvundet af sukkerrør og varer, der indeholder alkohol udvundet af sukkerrør, såsom rom, hvoraf der ikke er nogen indenlandsk produktion, ikke var omfattet af afgiftsnedsættelsen og derfor blev fuldt beskattet ved anvendelse af den for alkohol gældende afgiftsordning. Kommissionen meddelte endvidere de italienske myndigheder, at den anså alle alkoholholdige varer for at være lignende eller konkurrerende varer, hvorfor de pågældende bestemmelser var i strid med Traktatens artikel 95.

De italienske myndigheder svarede ved telex af 20. juni 1986 Kommissionen, at undtagelsen med hensyn til den nedsatte afgift var nødvendig for at forsinke de negative følger, som gennemførelsen af Domstolens domme indebar for alkohol udvundet af landbrugsvarer, der er dyrere råvarer, og hvor følgerne socioøkonomisk var mest mærkbare. De tilføjede, at den italienske regering allerede havde gjort Kommissionen opmærksom på nødvendigheden af, at der fastsættes en fællesskabsstøtte til destillation af vin og af druekvas på et niveau, der kunne gøre det muligt at sælge alkohol udvundet ved destillation. Det påhvilede derfor Fællesskabets institutioner at gennemføre denne tilpasning senest den 31. december 1988, hvor ovennævnte undtagelsesordning udløb.

I den begrundede udtalelse af 4. marts 1987 gentog Kommissionen, at de italienske bestemmelser var i strid med Traktatens artikel 95. Den anførte navnlig, at den italienske lovgivning medfører en kunstig afgiftsklassificering, der ikke er objektiv, med det formål indirekte at beskytte indenlandske varer, der afgiftsbelastes mindre end ethylalkohol udvundet af sukkerrør og varer, der indeholder alkohol udvundet af sukkerrør, f. eks. rom, der, fordi de ikke fremstilles i Italien og ikke kan blive omfattet af afgiftsnedsættelsen, beskattes fuldt ud under anvendelse af den for alkohol almindeligt gældende afgiftsordning.

4. Da den begrundede udtalelse forblev ubesvaret, har Kommissionen ved stævning af 15. oktober 1987 anlagt nærværende sag.

Stævningen blev registreret på Domstolens Justitskontor den 16. oktober 1987.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse. Domstolen har dog anmodet sagens parter om skriftligt at besvare en række spørgsmål; hvilket er sket inden for den meddelte frist.

II — Parternes påstande

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Det statueres, at Den Italienske Republik har undladt at opfylde de forpligtelser, der påhviler den i henhold til EØF-Traktatens artikel 95, ved at anvende en afgiftsordning, hvorefter alkohol udvundet af sukkerrør og varer, der indeholder alkohol udvundet af sukkerrør, pålægges højere afgifter end alkohol udvundet af andre landbrugsvarer og varer med indhold af alkohol udvundet af andre landbrugsvarer.

— Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Den *Italienske Republik* har nedlagt følgende påstand:

— Frifindelse.

III — Parternes anbringender og argumenter

1. a) *Kommissionen* har anført, at ifølge Domstolens faste praksis (dom af 27. februar 1980, Kommissionen/Den Franske Republik, sag 168/78, Sml. s. 347; Kommissionen/Den Italienske Republik, sag 169/78, Sml. s. 385; Kommissionen/Kongeriget Danmark, sag 171/78, Sml. s. 447, og dom af 4. marts 1986, Kommissionen/Kongeriget Danmark, sag 106/84, Sml. s. 833) er formålet med Traktatens artikel 95 at sikre varernes frie bevægelighed mellem medlemsstaterne på normale konkurrencevilkår gennem fjernelse af enhver form for beskyttelse som følge af interne afgifter, der virker diskriminerende over for varer fra andre medlemsstater, ligesom reglerne skal sikre, at interne afgifter virker fuldstændig neutrale i forhold til konkurrencen mellem indenlandske og indførte varer. Med hensyn til beskatningen af spiritus har Kommissionen anført, at disse udgør lignende varer i artikel 95, stk. 1's forstand. Ifølge Kommissionen følger det under alle omstændigheder af Domstolens praksis, at en differentieret afgiftsordning for spiritus er en tilsidesættelse af Traktatens artikel 95, uanset om ordningen medfører konkret påviselige beskyttelsesvirkninger eller ej.

b) Kommissionen har endvidere gjort gældende, at den italienske afgiftsordning for spiritus skal udligne den forskel, der, på den ene side, er mellem omkostningerne ved at producere alkohol udvundet af vin og frugt og, på den anden side, varer, der indeholder alkohol og alkohol udvundet af melasse. Kommissionen har anført, at en sådan afgiftsmæssig foranstaltning er uforenelig med artikel 95. Dette gælder også, selv om der findes en indenlandsk produktion af alkohol

udvundet af melasse, i øvrigt delvis indført, når henses til den uendeligt langt større rolle, vindyrkning har for den italienske økonomi. Den beskyttelse, som denne afgiftsmæssige sondring tjener, er i sig selv nok til at bevise, at den ikke er neutral og overflødiggør derved ethvert forsøg fra den italienske lovgivers side på at begrunde afgiftsklassificeringerne ud fra såkaldte objektive kriterier (råvarer).

Under henvisning til Domstolens dom af 27. februar 1980 (Kommissionen/Frankrig, ovenfor nævnt) har Kommissionen i denne forbindelse gjort gældende, at der ikke alene er tale om et beskyttelsesmæssigt formål, når den højeste afgift kun rammer indførte varer, men hver gang en indenlandsk foranstaltning tilsigter at beskytte en indenlandsk produktion mod konkurrencen fra indførte varer, selv i det tilfælde, hvor en indenlandsk produktion, som lovgiveren finder mindre beskyttelsesværdig, derved ødelægges.

2. Den *italienske regering* har anført, at følgende fremgår af Domstolens faste praksis:

— En differentieret afgiftsmæssig behandling af et produkt (f. eks.) på grundlag af den anvendte råvare må ikke have økonomiske og politiske målsætninger, der er uforenelige med Traktatens krav og den afledte EF-ret.

— Gennemførelsesbestemmelserne til en sådan differentieret afgiftsmæssig behandling skal være af en sådan art, at enhver form for forskelsbehandling af produkter indført fra de øvrige medlemsstater eller beskyttelse af indenlandske produkter undgås.

a) Med hensyn til afgiftsordningens formål har den italienske regering anført, at fremstillingen af de forskellige former for spiritus på det italienske marked er forbundet med vidt forskellige omkostninger. Særlig overstiger omkostningerne ved fremstilling af alkohol af vin og frugt i gennemsnit pr. hl omkostningerne ved alkohol af melasse med 50 000 — 60 000 LIT. Under disse omstændigheder havde den såkaldte »statsafgift« til formål næsten fuldstændigt at udligne produktionsomkostningerne med henblik på at sikre markedet for alkohol af vin og frugt. Efter statsafgiftens ophævelse ville det, hvis der ikke var sket en hensigtsmæssig intervention, have været umuligt at sælge alkohol udvundet af vin, hvorved destilleriernes virksomhed og afsætningen på markedet for vin ganske ville ophøre, da dette marked for en stor dels vedkommende netop eksisterer som følge af destillationen.

Trods den italienske lovgivers hensigt om af afgiftstekniske grunde at indføre en fælles afgiftsordning for al spiritus, var det nødvendigt at træffe en midlertidig foranstaltning, der fortsat sikrer, at der sker en omkostningsudligning. Når henses til ordningens formål, der er at undgå markedsforstyrrelser, må ordningen anses for en del af den fælles politik om støtte til produktion af varer fremstillet ved destillation af vin eller tilsvarende produkter. Når overgangsperioden er udløbet, bør der træffes tilsvarende foranstaltning om fællesskabsstøtte.

b) Den italienske regering har endvidere bestridt Kommissionens argument, hvorefter den differentierede overgangsafgiftsordning for alkohol medfører »en kunstig afgiftsklassificering« med henblik på indirekte at

beskytte de indenlandske produkter, som er belagt med en lavere afgift end afgiften på ethylalkohol udvundet af sukkerrør, som ikke produceres i Italien. Den italienske regering har herved anført, at de produkter, der i henhold til artikel 3 i lovdekretet nr. 232 af 15. juni 1984, midlertidigt er pålagt den højere afgift, er langt talrigere og ikke alle er indførte varer. Ifølge den italienske regering omfatter de alle former for alkohol bortset fra sådanne, der midlertidigt er pålagt den nedsatte afgift, herunder især syntetisk alkohol og alkohol udvundet af roe- og sukkerrørsmelasse, samt alkohol udvundet af roe- og sukkerrørssirup. Det fremgår af de seneste statistikker for 1986, at der var en indenlandsk produktion af alkohol udvundet af melasse på 83 662 437 liter ren alkohol og en produktion på 11 983 820 liter ren alkohol i form af alkohol udvundet af andre råmaterialer, der også er pålagt den fulde afgift. Til sammenligning var den indenlandske produktion af alkohol af vin 183 522 116 liter ren alkohol i 1986.

Der er således i Italien en betragtelig produktion af alkohol, der ikke er omfattet af den nedsatte afgift, især alkohol af roemelasse eller af indførte sukkerrør. Afgiftsklassificeringerne i den omhandlede lovgivning kan derfor ikke betegnes som »kunstige og subjektive«. Tværtimod er disse fastsat efter et objektivt og neutralt kriterium, som et kriterium, som er baseret på det anvendte råmateriale og på en logisk og rationel opdeling af produktion med ens egenskaber.

c) Den italienske regering har endelig anført, at Kommissionens søgsmål i det væsentlige vedrører afgiftsordningen for rom. Som følge af de forskellige former for alkohols respektive organoleptiske kendetegn, der klart adskiller dem fra hinanden, kan rom imidlertid ikke betragtes som en lignende vare som spiritus af vin eller korn efter Traktatens artikel 95, stk. 1.

Traktatens artikel 95, stk. 2, kræver ikke, at der er fuldstændig ensartethed i beskatningen af to varer, der konkurrerer indbyrdes. Det er tilstrækkeligt, at forskellen mellem de respektive afgifter ikke når et sådant niveau, at det medfører en konkret påviselig beskyttelsesvirkning for den indenlandske produktion, Derfor er det, når det i et konkret tilfælde skal afgøres, om der foreligger en overtrædelse af artikel 95, stk. 2, ikke tilstrækkeligt blot at sammenligne de afgifter, som er pålagt de pågældende produkter, men det må også afgøres, om forskellen mellem afgifterne konkret kan medføre beskyttelsesvirkninger. Kommissionen har på ingen måde godtgjort dette.

Der er i realiteten ingen tvivl om, at mangfoldigheden af råmaterialer og fremgangsmåder ved fremstillingen af spiritus af vin medfører så forskellige prisstrukturer, at det, selv om der i princippet er et konkurrenceforhold mellem disse varer, ud fra et afgiftsmæssigt synspunkt aldrig vil være muligt at foretage en direkte og umiddelbar sammenligning.

Den italienske regering har også gjort gældende, at rom ikke kun indeholder alkohol af sukkerrør. Rom er nemlig den eneste form for spiritus, hvor det tillades, at indtil

2/3 af alkoholprocenten udgøres af tilsat rektificeret ethylalkohol. Normalt udgør alkohol udvundet af sukkerrør kun 30% af den samlede alkoholprocent i den vare, der markedsføres under betegnelsen »rom«. Den gældende afgift på alkohol af sukkerrør har derfor en minimal indvirkning på den afgift, som den solgte vare i sin helhed er pålagt. Af langt større betydning er den afgift, der finder anvendelse på den alkohol, der er anvendt med henblik på at opnå den ønskede alkoholprocent, der danner grundlag for afgiften. Da det drejer sig om alkohol af melasse eller alkohol, der er forskellige fra alkohol af vin, frugt eller korn, finder den fulde afgift altid anvendelse, men deri ligger der ingen forskelsbehandling, da den tilsvarende indenlandske vare er pålagt den samme afgift.

Den italienske regering har endvidere anført, at klimatisk er der intet til hinder for at dyrke sukkerrør i Italien, især ikke på Sicilien, hvor disse allerede i begrænset omfang dyrkes. Derfor kan man heller ikke fra denne synsvinkel finde nogen beskyttelseshensigt i den højere beskatning af en vare som rom, der lige så godt kan fremstilles af indførte sukkerrør som sukkerrør dyrket i Italien.

IV — Besvarelser af Domstolens spørgsmål

1. Domstolen har anmodet den italienske regering om at oplyse, hvilken andel rom udgør af den samlede mængde varer, der er pålagt den omtvistede fulde afgift. Den italienske regering har hertil svaret, at i 1987 var den samlede mængde alkohol, der var pålagt den fulde produktionsafgift (eller den tilsvarende importtillægsafgift) ca. 160 mio. liter ren alkohol (indenlandsk produktion 128 mio. liter og import 38 mio. liter). Mængden af indført rom udgør i 1988 2 800 000 liter ren alkohol. Den italienske regering har således svaret, at roms andel af den samlede mængde varer pålagt den omtvistede fulde afgift er omkring 1,5%.

2. Domstolen har indledningsvis anmodet Kommissionen om at oplyse, om der efter Kommissionens opfattelse er andre former for spiritus end rom, der i kraft af den omhandlede afgiftslovgivning er udsat for forskelsbehandling, og i hvilket omfang disse former for spiritus henholdsvis er fremstillet i Italien eller har oprindelse i de øvrige medlemsstater.

Kommissionen har hertil svaret, at efter dens opfattelse medfører de italienske love, der anvender en differentieret afgiftsordning på grundlag af alkoholens oprindelse en forskelsbehandling, der er forbudt efter EØF-Traktatens artikel 95. Dette er ikke blot til skade for rom, men også alkohol af sukkerrør (herunder alkohol af sukkerrørsmelasse og alkohol udvundet af sukkerrørssirup) og blandt færdigvarerne, alkohol tilsat aromastoffer (hvoriblandt alene gin og vodka har en særlig position i toldtariffen) og likører eller andre alkoholholdige drikke (hvoriblandt toldtariffen tilsvarende nævner visse former for aromatiseret alkohol f. eks. genever), for så vidt de forskellige former for ar-

omatiseret alkohol og likører, er fremstillet på grundlag af alkohol udvundet sukkerrør.

Kommissionen har anført, at aromatiseret alkohol og likører kan fremstilles af enhver form for alkohol udvundet af landbrugsvarer. Det kriterium, der i de fleste tilfælde bestemmer, hvilken type alkohol der skal anvendes, er prisen: I den henseende er alkohol af sukkerrør uden afgift blandt de billigste former for alkohol. Det er kun i forbindelse med visse kvalitetsprodukter, at producenten kan have interesse i at tilbyde forbrugeren en vare, der er fremstillet af alkohol af et bestemt råmateriale, f. eks. alkohol udvundet af korn til anvendelse i visse typer gin og genever eller alkohol af en bestemt type korn til anvendelse i »korn«. Kommissionen har dog bemærket, at det på grundlag af de foreliggende statistikker ikke er muligt at sondre mellem, på den ene side, aromatiseret alkohol og likører fremstillet af alkohol udvundet af sukkerrør og, på den anden side, andre typer alkohol, der er udvundet af landbrugsvarer. Kommissionen har herved anført følgende:

a) *Indførslerne* af *rom* til Italien med oprindelse i de øvrige medlemsstater udgør (i hl ren alkohol):

	1983	*1984*	*1985*	*1986*	*1987*
i beholdere med indhold af to liter og derunder	3 024	3 440	4 323	4 814	3 970
i beholdere med indhold på over to liter	358	623	513	838	1 223

Ifølge Kommissionens oplysninger er der ingen *produktion* af rom i Italien. Italien fremstiller derimod store mængder af lignende varer, særlig spiritus af vin (cognac), der favoriseres ved, at rom er pålagt en højere afgift.

b) Med hensyn til indførslerne af *alkohol af uforarbejdet sukkerrør* kan Kommissionen ikke fremlægge noget talmateriale. Dette af to årsager. For det første sondrer toldtariffen og indførselsstatistikkerne ikke mellem de forskellige former for alkohol på grundlag af deres oprindelse: Det samme talmateriale omfatter både industrielt fremstillet alkohol (syntetisk alkohol) og alkohol udvundet af landbrugsvarer uden at sondre mellem råvarerne (vin, korn, sukkerrør osv.). Fra en vis alkoholgrad og en vis renheds-

grad er det nemlig ikke muligt at afgøre, hvilket produkt alkoholen er udvundet af.

For det andet er de samlede tal af ringe betydning, da de også omfatter varer indført til Italien i forbindelse med en særlig indførselsordning, såsom midlertidig toldfri indførsel eller indførsel med henblik på forædling.

Med hensyn til den italienske *produktion* af alkohol udvundet af uforarbejdet sukkerrør henviser Kommissionen til talmaterialet i parternes indlæg. Kommissionen har dog anført, at den italienske produktion af alkohol af melasse i 1987 var 868 681 hl ren alkohol.

c) *Indførslerne* til Italien af *likører og andre alkoholholdige drikke* med oprindelse i de øvrige medlemsstater udgør (i hl ren alkohol):

	1983	*1984*	*1985*	*1986*	*1987*
Likører i beholdere med indhold af to liter og derunder	16 143	15 396	27 929	17 138	18 644
Andre alkoholholdige drikke i beholdere med indhold af to liter og derunder	1 413	927	1 902	1 946	1 669
Likører og andre alkoholholdige drikke i beholdere med indhold over to liter	192	167	245	1 004	460
	17 748	16 490	30 076	20 088	20 733

Der kan på grundlag af de samlede tal ikke sondres mellem de anvendte typer alkohol, selv om der ofte er tale om alkohol af sukkerrør.

Den indenlandske *produktion* i 1987 var derimod 211 255 hl ren alkohol, hvoraf en fjerdedel er blevet eksporteret. Kommissionen har hertil anført, at de eksporterede likører, der er fritaget for fremstillingsafgift, for 95%'s vedkommende er fremstillet på grundlag af alkohol af melasse, mens kun 5% er fremstillet af alkohol af vin eller frugt. Likører fremstillet til indenlandsk forbrug er derimod for 17,9%'s vedkommende

fremstillet af alkohol udvundet af melasse og for 82,1%'s vedkommende af alkohol af vin eller frugt.

d) *Indførslerne* til Italien af gin og vodka (*aromatiseret alkohol*) med oprindelse i de øvrige medlemsstater (i hl ren alkohol):

	1983	*1984*	*1985*	*1986*	*1987*
Gin i beholdere med indhold af to liter og derunder	1 052	1 450	2 231	2 730	3 025
Gin i beholdere med indhold af to liter og derover	1 524	1 262	2 845	2 555	2 728
Vodka i beholdere med indhold af to liter og derunder	671	641	1 005	771	774
Total	3 247	3 353	6 081	6 056	6 527

Det gælder tilsvarende for disse produkter, at der på grundlag af de samlede oplysninger ikke kan sondres mellem de anvendte typer af alkohol.

For så vidt angår sammenligningen med den tilsvarende italienske *produktion*, har Kommissionen gjort gældende, at den kun kan foretage en ufuldstændig sammenligning med de varer, som de italienske statistikker benævner »andre varer«. Denne rubrik omfatter også gin og vodka. I forhold til de indførte 6 527 hl gin og vodka, udgjorde i 1987 den indenlandske produktion af »andre varer« 10 682 hl ren alkohol.

Kommissionen har også anført, at omkring 40% af denne produktion eksporteres og at den eksporterede spiritus, som favoriseres ved den nedsatte produktionsafgift, næsten alle er fremstillet af alkohol af melasse (varer fremstillet af alkohol af vin eller frugt udgør mindre end 1 promille). De varer, der derimod er fremstillet til indenlandsk forbrug, er for 1/3's vedkommende fremstillet af alkohol af vin eller frugt og for 2/3's vedkommende af alkohol af melasse.

3. Domstolen har atter anmodet Kommissionen om at oplyse, om den accepterer det af den italienske regering fremlagte talmateriale, dels vedrørende den italienske produktion af alkohol af vin, dels alkohol af melasse eller andre råmaterialer pålagt den omtvistede fulde afgift. I bekræftende fald opfordrede Domstolen Kommissionen til at fremsætte sine eventuelle bemærkninger til den betragtelige mængde af alkohol af me-

lasse, som produceres i Italien, i forhold til den mængde, der produceres af alkohol af vin.

Kommissionen har svaret, at den anerkender det af den italienske regering fremlagte talmateriale. For at forstå hvilken interesse der kan være i at fremstille alkohol af melasse, trods den stærkt hæmmende beskatning, har Kommissionen henvist til, at der i den italienske lovgivning findes en særlig afgiftsordning for denatureret alkohol. Denatureret alkohol, dvs. alkohol, som er tilsat visse stoffer, som gør den uegnet til drikkebrug, men anvendelig i industrielt øjemed, er fritaget for produktionsafgift (faktisk gælder afgiftsfritagelsen ikke fuldt ud for alkohol af melasse, der stadig er pålagt en lille afgift, der i praksis er højere for indført alkohol end for alkohol med indenlandsk oprindelse).

Ifølge Kommissionen har denne ordning åbenbare følger. Alkohol udvundet af melasse (fra roer eller sukkerrør) kan uden vanskelighed sælges til industrielle formål (kemisk industri, opløsningsmidler etc...), hvilket skyldes dennes konkurrencemæssige fordel i form af lavere produktionsomkostninger. Dette er en fordel, som ikke udlignes af beskatningen. Med hensyn til fremstillingen af alkoholholdige drikke derimod, er den konkurrencemæssige fordel ved alkohol af melasse mere end udlignet af afgiftslovene. Alkohol af melasse er således stillet ringere på området for alkoholholdige drikke, hvilket først og fremmest er sket til fordel for alkohol udvundet af vin og frugt.

Kommissionen har dog anført, at mulighederne for at afsætte alkohol af melasse til industrielle formål forklarer interessen i at opretholde en produktion heraf. Samme type alkohol anvendes også i produktion af alkoholholdige drikke til eksport, da varer til eksport er fritaget for produktionsafgift.

M. Zuleeg
Refererende dommer